

בכל האופנים הללו, הרי הוא פטור מלהbias קרבן חטא, מפני ששגנתו היתה משותשתה בבית דין. וכל העושה מעשה עבירה משומ שסמן על הוראת בית דין, הרי הוא פטור מחטא.

ב. הורו בית דין הוראה בטעות, וידע אחד מהן [מהධינאים]⁽³⁾ שטעו חבריו בהוראותם. או שהכיר באותו טעה תלמיד והוא ראוי להוראה.

אך אותו הדיין [שידע מהטעות של הסנהדרין], או אותו התלמיד הרוא להוראה, טעה טעות אחרת, שסביר כי יש

זהלך היחיד, ועשה מעשה לפי הוראותם של בית הדין, והרי הוא שותג, היה שעשה את העבירה משום שהסתמך על פיהם של הסנהדרין, הרי הוא פטור מלהbias קרבן חטא ייחיד על שגנתו.

ופטור זה הוא, בין שעשו בית דין עצם מעשה על פי טעותם, ועשה גם אותו ייחיד עמהן, כגון שאכל יחד עמהם את החלב הזה. בין שעשו הם תחילה לפני הוראות המוטעית, ועשה היחיד אחריהם⁽²⁾. בין שלא עשו כלל בית דין על פי טעותם, ועשה היחיד לבדו

אם לא עשו כלל.

3. רשיי פודש שאחד מהධינאים ידע, וכן פירש הרاء'ש. ונתקט, שבאופן זה אפשר לומר שהחטא משומ שלא נגמרה הוראה בהסתמכת قولן. ולכארהה תמורה, דלהלן [ג ב] נחלקו בכך אמורים האם ציריך הסכמתן כולם או רוכם והוכיחה הגمراה ממשנתנו שדי בהסתמכת רוכם להחשב כהוראת בית דין, [שהרי רק היודע חיב, ואילו אחרים פטוורים], ואך לאמן דאמר שציריך הסכמתן כולם, מעמידים את ממשנתנו באופן שהדיאן היודע שטעו הריכין את ראשו, כאילו הוא מסכים עם ההוראה הזאת, ונראה לאנשים שהיתה הסכמתן כלם,DOI בכך למגור את ההוראה. ואם כן, יש לחתמה, מודיע אומר הרاء'ש שאותו דין חייב קרבן ייחיד כיון שלא נגמרה ההוראה לפוי כולם?

ציריך לומר, שהרא'ש סובר, שהדיאן שהריכין ראשו כאילו הוא מסכים, למורות שידע מהטעות, נחשבת הסכמתו כגמרה ההוראה אך ורק לנכני אנשים אחרים, אך לא לגביו, כיון שהוא יודע שבית דין טעו. ועיין בחידוש מהורייל דיסקין ולહלן העראה 6 נראה מה טעם יש להחלק בינינו

והינו, שאין חילוק בין מחייב פר, לפטור חטא יחיד. [ושמא כתוב כן רק למאן דאמר ייחיד התולה בבי"ד פטור].

אך בהיתר אשת איש על פי עד אחד, מועיל ביה"ד של שלשה, כי דין זה מפורסם במסנה וקיים לו מדורות לפניים עד הסנהדרין, ונמצא שכל שלשה המתירים אשה על פי עד אחד, הם שלוחים מכל חכמי המשנה, ואין לך ההוראה שהיא מכל עדת ישראל יותר מההוראה זו. ולביארו, כוונת תוכן היא לגבי פטור היחיד, שבו עוסקת ממשנתנו.

ויש לבאר באופן אחר, שלulos לא שיין פסק דין של בית דין בההוראת איסור והיתר, אלא כהוראת חכם היא, ולכן ציריך סנהדרין גדולה לגביה חיקוב פר העלים דבר של ציבור, והוא הדין לגביה לפטור יחיד, ועיין חז"ו א' [נשים כ"ז ח', וצ"ע] ורק בהיתר אשת איש להניא על פי עד אחד תיקנו שציריך בית דין להתיירא, ולכן רק בדין זה מצינו ייחיד שתולה בבית דין ופטור מקרבן.

2. הרמב"ם בפירוש המשנה נקט גם "אם עשה לפני מעשיהם", ולמד דין זה מה מה שנפטר אף